

Külvárosi szatír

Pirkadattól süllyedésig tartó erőltetetten
tapintatos bájvigyortól elcsigázottan
szétfő a napkorong az éjjel sűrű levesében,
s a pihenés napszaka rejti jótékonyan
fekete álarca mögé a város megtervezetten
versengő épületeinek fantáziátlan
személytelenségét, aztán a lebetonozott
mezők meg nem született árnyai
veszik át az uralmat a belenyugvón palackozott,
álomból elalvók lapos álmain.

Halkan rója a kihalt utcákat
a sötétség ismeretlen vándora,
egy feketébe csavart homályos
alak: árnyék az árnyékban.
Nesztelen lépked, s kínmosolyos
arcát senki más nem látja;
csak kit kiszemelt épp mára.

Vajh ki lesz az, kin ma rajtaüt,
s ki őrzöngve menekül neonreklámok fényei közé?
Mert ő, szokatlanul s kegyetlenül,
tulajdon csupasz *lelkét* tárja áldozatai elé,
akárha szenvtelen tükrét mutatná
eltitkolt, passzívan üres gyötrelmeknek,
alig-alig remélve, hogy célba talál
majd egyszer, s akkor talán életre kelnek,
lapos álomból fantasztikus valósággá lesznek
az alatt nyugvó aszfaltba zárt szörnyű kísértetek!

Olessák Róbert